Από το Συναξάρι - Ο Άγιος Κλήμης επίσκοπος Ρώμης

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 24 Νοεμβρίου, 2012

24 Νοεμβρίου

Ο μακάριος πατήρ ημών Κλήμης έζησε στη Ρώμη επί Δομητιανού και των διαδόχων του, Νέρβα και Τραϊανού (μεταξύ 81 και 117). Σύμφωνα με ορισμένους καταγόταν από πριγκιπική οικογένεια και φέρεται ως μαθητής των Αποστόλων και του ιδίου του αγίου Πέτρου: «Το κήρυγμά τους αντηχούσε στα αυτιά του, η παράδοσή τους ήταν ακόμη μπροστά στα μάτια του», έγραψε γι' αυτόν ο άγιος Ειρηναίος . Αφού έδωσε δείγματα του ευαγγελικού του ζήλου χειροτονήθηκε επίσκοπος Ρώμης (περί το 91), μετά τον άγιο Λίνο και τον άγιο Ανέγκλητο . Υποστηρίζεται από κάποιους ότι υπήρξε ο πρώτος επίσκοπος της Ρώμης. Αλλά δεν υπάρχει πραγματική αντίφαση, διότι την εποχή εκείνη το επισκοπικό αξίωμα δεν διακρινόταν ευκρινώς από εκείνο του πρεσβυτέρου και ο Λίνος, ο Ανέγκλητος και ο Κλήμης, οι τρεις σπουδαιότεροι τότε μαθητές των Αποστόλων στην Εκκλησία της Ρώμης, θα μπορούσαν να αναλαμβάνουν διαδοχικώς ή εκ περιτροπής το λειτούργημα αυτό.

Ο άγιος Κλήμης στο κήρυγμά του ακολουθούσε πιστά το πρότυπο του κορυφαίου των Αποστόλων, αγίου Πέτρου. Ταπεινόφρων και πράος, εμβριθής γνώστης των Αγίων Γραφών όπως και των ελληνικών γραμμάτων, ήξερε να πείθει τους Εβραίους και τους εθνικούς μιλώντας τους για το άπειρο έλεος του Θεού και για την επαγγελία τής αιωνίου Βασιλείας σε όσους θα ασπάζονταν με πίστη και ελπίδα την οδό της μετανοίας. Είναι συγγραφέας μιας περιώνυμης Επιστολής προς την Εκκλησία της Κορίνθου που άλλοτε ήταν ενταγμένη στον Κανόνα των Αγίων Γραφών και όπου προτρέπει ορισμένα νέα μέλη της κοινότητας εκείνης, τα οποία είχαν εξεγερθεί κατά των πρεσβυτέρων τους, να διαφυλάξουν την ενότητα των μελών του Σώματος του Χριστού, σεβόμενα την ιεραρχία που είχαν θεσπίσει οι Απόστολοι. Αποδίδονται επίσης σε αυτόν και άλλα κείμενα: οι Αποστολικοί Κανόνες, οι Διαταγαί των Αποστόλων και μία δεύτερη "Προς Κορινθίους Επιστολή" έργα τα οποία άσκησαν μεγάλη επίδραση στην αρχαία Εκκλησία, αλλά είναι αμφίβολο αν προέρχονται από τη γραφίδα του .

Ο άγιος Κλήμης κατάφερε να μεταστρέψει με το κήρυγμά του τη Θεοδώρα, σύζυγο του επάρχου Σισινίου, στενού φίλου του αυτοκράτορα Νέρβα. Μάλιστα οδήγησε και

τον ίδιο τον Σισίνιο στο άγιο Βάπτισμα, αφού τον θεράπευσε θαυματουργικώς από την τύφλωση που του προκάλεσε η ασέβειά του. Ο διοικητής Πούπλιος, βλέποντας όλα αυτά και διαπιστώνοντας τις προόδους του χριστιανισμού μεταξύ των εθνικών, τον εξόρισε, κατόπιν διαταγής του αυτοκράτορα Τραϊανού, στην Ταυρική Χερσόνησο (Κριμαία), τόπο αφιλόξενο, στις ανατολικές εσχατιές της αυτοκρατορίας. Ο άγιος επίσκοπος βρήκε εκεί δύο χιλιάδες χριστιανούς καταδικασμένους σε καταναγκαστικά έργα στα λατομεία μαρμάρου. Τους παρηγορούσε στις θλίψεις τους με την υπόσχεση των αιωνίων αγαθών και έκανε για χάρη τους να αναβλύσει νερό μέσα στην έρημο. Ακόμη κι εκεί, ο λόγος του μετέστρεφε τις ειδωλολατρικές ψυχές στην αλήθεια και αναφέρεται ότι μέσα σε ένα χρόνο έκτισε εβδομήντα πέντε ναούς. Ο αυτοκράτορας όμως έστειλε μετά από λίγο εκεί ένα σκληρό διοικητή για νά θέσει τέρμα στους μαζικούς εκχριστιανισμούς. Τούτος επιτέθηκε πρώτα στον άγιο Κλήμη και αφού έβαλε να τον βασανίσουν, διέταξε να του δέσουν μία άγκυρα γύρω στον λαιμό και να τον ρίξουν στη Μαύρη Θάλασσα σε μέρος που να μην μπορούν οι πιστοί να βρουν το σώμα του για να το τιμήσουν (περί το 97).

Ο Θεός ωστόσο δεν άφησε το πνευματικό ποίμνιο του αγίου εντελώς ορφανό. Ενωτίσθηκε τις ικεσίες του και έκανε να τραβηχθεί θαυματουργικώς η θάλασσα, έτσι ώστε οι χριστιανοί να μπορέσουν να βρουν το σώμα του αγίου που βρισκόταν στον βυθό, τριακόσια μέτρα και περισσότερο από την ακτή. Έκτοτε κάθε χρόνο, την ημέρα της εορτής του αγίου, η θάλασσα αποτραβιόταν με τον ίδιο τρόπο, ώστε να μπορεί κανείς να πάει να προσκυνήσει το τίμιο λείψανο.

Πολλά χρόνια μετά, το 860, ο απόστολος των Σλάβων, άγιος Κύριλλος [11 Μαΐου], στάλθηκε από τον πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, άγιο Φώτιο [6 Φεβρ.], στη Χερσόνησο για να βαπτίσει τους σλαβικούς πληθυσμούς. Αυτός βρήκε τότε το λείψανο του αγίου Κλήμεντος και έφερε ένα τμήμα του στη Βασιλεύουσα. Αργότερα του ανατέθηκε να μεταφέρει τα λείψανα αυτά στον πάπα Αδριανό Β’, στη Ρώμη. Ο δεσμός αυτός που δημιουργήθηκε με έναν από τους πρώτους επισκόπους της Ρώμης θα αποδειχθεί μεγίστης σημασίας για τη ρωσική ευσέβεια και θα επιτρέψει το βαθύτερο ρίζωμά της στην αποστολική παράδοση.

Σημειώσεις:

1. Ορισμένοι τον ταυτίζουν με τον συνεργάτη του Αποστόλου Παύλου, ο οποίος αναφέρεται στην Προς Φιλιππησίους Επιστολή 4, 3.

2. Κατά αιρέσεων, 3, 3.

3. Βλ. Ευσεβίου Καισαρείας, Εκκλησ. Ιστορία, Γ’, 15.

4. Η εν Τρούλλω Σύνοδος (692), Κανών 2, απέρριψε τις Αποστολικές Διαταγές, αλλά

επικύρωσε τους 35 Αποστολικούς Κανόνες, που αποτελούν μέρος του Η΄βιβλίου των Διαταγών.

[“Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας”, υπό ιερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου, εκδ. Ίνδικτος (τόμος τρίτος – Νοέμβριος, σελ. 259-261)]

(Πηγή ηλ. κειμένου: vatopaidi.wordpress.com)